

ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดอุบลราชธานี

เอกราช บุญเรือง*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.ศึกษาระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี 2.เปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทในจังหวัดอุบลราชธานี 3.ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อ ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารที่ดูแลงานการคลังท้องถิ่น หัวหน้าส่วนงานคลัง และเจ้าหน้าที่จัดเก็บภาษี จัดเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์

ผลการศึกษาพบว่าความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี อยู่ในระดับปานกลาง และพบว่าระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลตำบล เทศบาลตำบลกับเทศบาลเมือง และเทศบาลตำบลกับเทศบาลนคร มีระดับความพร้อมแตกต่างกัน ส่วนองค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลนคร และเทศบาลเมืองกับเทศบาลนคร มีระดับความพร้อมไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังพบว่าระดับการศึกษาและอายุงาน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ส่วนการสนับสนุนของหน่วยงานมีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

คำสำคัญ: การปกครองส่วนท้องถิ่น/ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง/ การจัดเก็บภาษี

* อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

The Readiness in Land and Building Tax Collection of Local Government in Ubon Ratchathani Province

Eakarat Boonreang*

Abstract

This research is designed : 1. to study readiness level in land and building tax collection of local government in Ubon Ratchathani Province, 2. to compare readiness level in collection of land and building tax of each type of local government in Ubon Ratchathani collection, and 3. to study factors which associate with readiness in land and building tax collection of local government in Ubon Ratchathani Province. The samples of this research consist of the executives who responsible for local finance, the heads of Finance Department and tax collection staffs. The data was collected by using questionnaires and interviews.

The results reveals that the readiness in land and building tax collection of local government in Ubon Ratchathani Province is in the moderate level. Besides, the readiness level in collection land and building tax of Sub-District Administrative Organization and Sub-District Municipality, Sub-District Municipality and town municipality, and Sub-District Municipality and City municipality are different. On the contrary, the readiness level in land and building tax collection of Sub-District Administrative Organization and Town Municipality, Sub-District Administrative Organization and City Municipality, and Town Municipality and City Municipality are not different. In addition, education levels and work experiences are not associated with the readiness in collection land and building tax. Meanwhile, organization supports were associated with the readiness in collection land and building tax.

Keywords: Local Government/Land and Building Tax

* Lecturer, Faculty of Political Science, Ubon Ratchathani University

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การจัดเก็บภาษีภายในท้องถิ่นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการบริหารและพัฒนาท้องถิ่น ปัจจุบัน ภาษีท้องถิ่นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บได้เอง ได้แก่ 1.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน 2.ภาษีบำรุงท้องที่ และ 3.ภาษีป้าย ในการจัดเก็บภาษีดังกล่าว โดยเฉพาะภาษีโรงเรือนและที่ดิน (พ.ศ.2475) และภาษีบำรุงท้องที่ (พ.ศ.2508) ได้ถูกบังคับใช้มาเป็นเวลานาน ทำให้การคำนวณฐานภาษี การประเมินภาษี ตลอดจนขั้นตอนการดำเนินการมีความแตกต่างกัน ทั้งๆที่ การจัดเก็บภาษีดังกล่าวเป็นการจัดเก็บจากสิ่งที่เป็นทรัพย์สินเช่นเดียวกัน จึงทำให้การจัดเก็บภาษีไม่เหมาะสมกับสภาพในปัจจุบัน และเกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียภาษี

แนวความคิดที่จะทำการรวมกฎหมายภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่เข้าด้วยกัน เรียกว่าภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินในท้องถิ่น มีความเป็นระบบมากขึ้น เกิดการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสร้างความเป็นธรรมให้กับผู้เสียภาษี รวมทั้งจะเป็นการช่วยสร้างรายได้ที่มากขึ้นให้กับท้องถิ่นด้วย ถึงแม้ว่าร่างกฎหมายดังกล่าวได้ถูกพิจารณาในรัฐบาลหลายสมัยตั้งแต่สมัยนายชวน หลีกภัยเป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อปี พ.ศ.2537 จนถึงสมัยรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เมื่อปีพ.ศ.2551 ซึ่งได้ผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี แต่ปัจจุบันกฎหมายดังกล่าวยังไม่ได้ถูกนำเข้าพิจารณาในขั้นตอนของรัฐสภา

การที่จะบังคับใช้กฎหมายใหม่ใดให้มีประสิทธิผลนั้น ย่อมต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ และความพร้อมของผู้ใช้กฎหมาย รวมทั้งระบบสนับสนุนต่างๆที่จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างก็เช่นเดียวกัน แม้ว่าปัจจุบันยังไม่ได้มีการบังคับใช้ แต่ถ้าหากผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษี มีความรู้ความเข้าใจและมีการเตรียมความพร้อมในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินต่างๆในท้องถิ่น ก็จะเป็นไปอย่างครอบคลุมและมีความเป็นธรรมมากขึ้น

จังหวัดอุบลราชธานีเป็นจังหวัดที่มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบรวมทั้งหมด 239 แห่ง (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2555) หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าว มีงบประมาณไม่เพียงพอที่จะนำไปจัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน ย่อมส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในอันที่ควรจะได้รับบริการสาธารณะที่ดี จากสภาพปัญหาดังกล่าว และผลกระทบที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจในภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการที่จะต้องมีการศึกษาถึงความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อที่จะได้นำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการจัดเตรียมความพร้อมและเป็นแนวทางในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทในจังหวัดอุบลราชธานี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี

สมมุติฐานการวิจัย

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี มีความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างอยู่ในระดับมาก
2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทในจังหวัดอุบลราชธานี มีระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่แตกต่างกัน
3. ระดับการศึกษา และอายุงาน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี
4. การสนับสนุนของหน่วยงาน มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี

แนวคิดที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น

การกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่นนั้น คือการที่รัฐบาลกลางกระจายอำนาจการปกครองให้กับท้องถิ่น โดยให้ท้องถิ่นได้ปกครองตนเอง และให้มีสภาพเป็นนิติบุคคลที่มีอำนาจในการดำเนินการได้เอง ไม่ว่าจะเป็นการเลือกผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่น การกำหนดงบประมาณ การมีเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารงานท้องถิ่นและตอบสนอง

ต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง แต่การกระจายอำนาจออกไปนั้น ก็อาจส่งผลให้เกิดการแข่งขันในท้องถิ่นอย่างรุนแรงและเกิดความแตกแยก รวมทั้งนำไปสู่การทุจริตในท้องถิ่นได้

2. แนวคิดเกี่ยวกับการคลังท้องถิ่น

การคลังท้องถิ่นเป็นเรื่องของการที่ท้องถิ่นมีอำนาจในการบริหารงบประมาณเองผ่านทางการจัดเก็บภาษี ซึ่งทำให้เกิดรายได้แก่ท้องถิ่น และนำรายได้ดังกล่าวไปใช้จ่าย ไม่ว่าจะเป็นการจัดทำบริการสาธารณะให้กับประชาชนในท้องถิ่น การจ่ายเป็นค่าจ้าง เงินเดือนให้กับบุคลากรของท้องถิ่น และการใช้จ่ายเพื่อการลงทุนในด้านต่างๆ การที่ท้องถิ่นมีอำนาจดังกล่าวทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการจัดทำบริการสาธารณะให้กับประชาชนในท้องถิ่น โดยไม่จำเป็นต้องรอรับงบประมาณอุดหนุนจากรัฐเพียงอย่างเดียว

การคลังท้องถิ่นนั้นถือได้ว่ามีความสำคัญต่อท้องถิ่นและประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากการคลังท้องถิ่นเป็นเรื่องของการจัดหารายได้และการใช้รายจ่ายเพื่อนำไปใช้ในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่น ท้องถิ่นจะมีความเจริญก้าวหน้าและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง ย่อมต้องอาศัยรายได้ที่เพียงพอในการไปจัดทำบริการสาธารณะ ซึ่งรายได้ดังกล่าวควรจะต้องมาจากรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บได้เองเป็นหลัก เพื่อให้สามารถจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างคล่องตัว แต่ถ้ารายได้หลักของท้องถิ่นมาจากการอุดหนุนของรัฐบาล จะทำให้การจัดทำบริการสาธารณะของท้องถิ่นต้องถูกควบคุมจากรัฐบาล การจัดทำบริการสาธารณะก็จะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง ดังนั้นแล้ว การคลังท้องถิ่นจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างตรงตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ และยังเป็นการสอดคล้องกับหลักการในการพึ่งพาตนเองของท้องถิ่นด้วย

รายได้ของท้องถิ่น แบ่งได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ รายได้จากภาษีอากร รายได้อื่น และเงินอุดหนุน ปัจจุบันรายได้ส่วนใหญ่ของท้องถิ่นมาจากเงินอุดหนุน แต่รายได้จากภาษีอากรที่ท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดเก็บเองกลับจัดเก็บได้น้อย ทำให้การนำรายได้ไปใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะไม่เกิดความคล่องตัวและใช้เวลานานในการจัดทำ เพราะยังต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล การบริหารจัดการรายได้ของท้องถิ่นจึงควรต้องมีการจัดเก็บให้ได้รายได้มากขึ้น เพื่อให้การจัดทำบริการสาธารณะเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทันต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

3. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีทรัพย์สิน

ภาษีทรัพย์สินนั้น เป็นการจัดเก็บรายได้อย่างหนึ่งจากทรัพย์สินที่ครอบครองอยู่ ไม่ว่าจะเป็นที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง มรดกต่างๆ หากการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินมีความมีประสิทธิภาพ ก็จะเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับรัฐบาลและท้องถิ่น และสร้างความเป็นธรรมในสังคมได้มากขึ้น ปัจจุบันภาษีทรัพย์สินของไทยที่เห็นได้ชัดคือ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งจัดเก็บโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดเก็บภาษิดังกล่าวถือว่ายังจัดเก็บได้ไม่เต็มที่ ซึ่งมีสาเหตุมาจากทั้งความไม่ทันสมัยของกฎหมาย การขาดจิตสำนึกในการเสียภาษี และระบบการบริหารจัดการภาษีที่ไม่มีประสิทธิภาพ

4. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้นเป็นความพยายามที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ โดยรวมภาษีทั้ง 2 ชนิดเข้าด้วยกัน เพื่อให้การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินในท้องถิ่นเป็นไปอย่างครอบคลุม มีความสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน อันจะเป็นการสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่น และสร้างความเป็นธรรมในสังคม ซึ่งหากได้มีการนำกฎหมายเกี่ยวกับภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมาใช้ จะทำให้เกิดประโยชน์ (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2554) ดังนี้

1) ทำให้ระบบภาษีการถือครองทรัพย์สินดีขึ้น เนื่องจากปัจจุบันภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ ไม่อาจทำหน้าที่ในการเป็นภาษีการถือครองที่ดีเพราะมีข้อยกเว้นลดหย่อนมาก แต่ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งกำหนดโดยมีข้อยกเว้นลดหย่อนน้อยที่สุดจะมีภาระภาษีที่เป็นตัวบีบให้เจ้าของต้องหาทางทำประโยชน์ในทรัพย์สินที่ถือครองอยู่อย่างน้อยเท่ากับค่าภาษีที่เสีย หรือถ้ามีทรัพย์สินมากเป็นภาระไม่คุ้มกับการถือไว้เพื่อรอเก็งกำไรก็ต้องจำหน่ายออกไป จึงช่วยลดการกักตุนที่ดินเพื่อการเก็งกำไร

2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองของท้องถิ่นโดยประชาชนทุกคนเมื่อมีส่วนร่วมกันเสียภาษีบำรุงท้องที่แล้วย่อมต้องการตรวจสอบการใช้จ่ายเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่าเป็นไปตามความต้องการของตนเองหรือไม่ และการใช้จ่ายถูกต้องเพียงใด

3) ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นสามารถกำหนดอัตราภาษีสูงกว่าอัตราที่คณะกรรมการกำหนดอัตราภาษีกำหนดได้ ในกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยออกเป็นข้อบัญญัติแต่ไม่เกินอัตราเพดานที่กำหนดในพระราชบัญญัติ

4) ฐานภาษีกว้างขึ้นเพราะกระจายภาระให้เจ้าของทรัพย์สินทุกคนต้องร่วมกันเสียภาษีบำรุงท้องที่ ทำให้ระบบภาษีมีความเป็นธรรมมากขึ้น ภาระภาษีที่ผลักไปยังผู้เช่าทรัพย์สินและผู้ซื้อสินค้าและบริการลดลงเนื่องจากเจ้าของบ้านเช่าและผู้ประกอบการมีภาระภาษีลดลง

5) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้น เพียงพอต่อการใช้จ่าย ในการจัดบริการ สาธารณะตอบสนองความต้องการของคนในท้องถิ่น ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้มแข็ง ลด ภาระเงินอุดหนุนของรัฐบาล ทำให้รัฐบาลสามารถนำเงินงบประมาณไปใช้ในการพัฒนาด้านอื่น ได้มากขึ้น

ดังนั้น หากภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างได้ถูกบังคับใช้จริง จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการคลัง ท้องถิ่นเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่น การลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคน รวยกับคนจน และทำให้ท้องถิ่นมีความสามารถในการพึ่งพาตนเองมากขึ้น ซึ่งจะทำให้สามารถ จัดทำบริการสาธารณะได้อย่างตรงตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ลักษณะส่วนบุคคล

- การศึกษา
- อายุงาน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- ผู้บริหาร
- งบประมาณ
- พนักงานจัดเก็บภาษี
- เครื่องมือในการจัดเก็บภาษี
- การประชาสัมพันธ์
- การให้บริการ

ภาพแสดง กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดดังกล่าว การที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีความพร้อมในการจัดเก็บ ภาษีที่ดินและ สิ่งปลูกสร้างนั้น จะประกอบไปด้วยลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุงาน และ การศึกษาของผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และลักษณะของแต่ละ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ได้แก่ ผู้บริหาร งบประมาณ พนักงานจัดเก็บภาษี เครื่องมือใน การจัดเก็บภาษี การประชาสัมพันธ์ และการให้บริการ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้บริหารที่ดูแลงานการคลังท้องถิ่น หัวหน้าส่วนงานคลัง และเจ้าหน้าที่จัดเก็บภาษี ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง อำเภวารินชำราบ อำเภอพิบูลมังสาหาร และอำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี รวมจำนวน 84 คน ด้วยการใช้แบบสอบถาม ตามข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่องของภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ตอนที่ 3 ระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ทั้งนี้ แบบสอบถามก่อนถูกนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีการทดลองใช้เพื่อเป็นการหาคุณภาพของแบบสอบถาม พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่น Cronbach's Alpha เท่ากับ 0.96 และส่งแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความครบถ้วนของเนื้อหา ซึ่งได้ค่า IOC เท่ากับ 0.93

นอกจากนี้ ได้ใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เน้นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในประเด็นที่เกี่ยวกับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง โดยสัมภาษณ์บุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน 5 แห่ง ซึ่งมีทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับเทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อมูลที่รวบรวมได้ถูกวิเคราะห์ โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและ สิ่งปลูกสร้าง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดช่วงคะแนนเฉลี่ยและการแปลผลข้อมูลของระดับความพร้อมดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.80	หมายถึง การมีระดับความพร้อมน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.81 – 2.60	หมายถึง การมีระดับความพร้อมน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.61 – 3.40	หมายถึง การมีระดับความพร้อมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.41 – 4.20	หมายถึง การมีระดับความพร้อมมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	4.21 – 5.00	หมายถึง การมีระดับความพร้อมมากที่สุด

นอกจากนี้ ได้ใช้ค่า F-test สำหรับการเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และ

ได้ใช้ค่า Chi – Square สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยต่างที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ผลการวิจัย พบว่า

1.ระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี ด้านผู้บริหาร ($\bar{X} = 3.1$) ด้านงบประมาณ ($\bar{X} = 3.2$) ด้านพนักงานจัดเก็บภาษี ($\bar{X} = 3.1$) และด้านเครื่องมือในการจัดเก็บภาษี ($\bar{X} = 2.9$) มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการประชาสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.5$) และด้านการให้บริการ ($\bar{X} = 3.8$) มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ ภาพรวมของความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานีในทุกด้าน มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.3$)

2.การเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี ในส่วนนี้เป็นการเปรียบเทียบระดับความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภทว่ามีความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าองค์กรบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลตำบล เทศบาลตำบลกับเทศบาลเมือง และเทศบาลตำบลกับเทศบาลนคร มีระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในขณะที่ องค์กรบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลนครและเทศบาลเมืองกับเทศบาลนคร มีระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างไม่แตกต่างกัน

ประเภท	เปรียบเทียบกับ	ระดับความพร้อม
องค์กรบริหารส่วนตำบล	เทศบาลตำบล	แตกต่างกัน
	เทศบาลเมือง	ไม่แตกต่างกัน
	เทศบาลนคร	ไม่แตกต่างกัน
เทศบาลตำบล	เทศบาลเมือง	แตกต่างกัน
	เทศบาลนคร	แตกต่างกัน
เทศบาลเมือง	เทศบาลนคร	ไม่แตกต่างกัน

ตารางแสดง การเปรียบเทียบระดับความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภท

3.ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ การสนับสนุนของหน่วยงานนั้นๆ แต่ระดับการศึกษาและอายุงานของผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี

ทั้งนี้ ข้อคิดเห็นอื่นๆ ในเรื่องของความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มีดังนี้

1) ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

1.1) ด้านผู้บริหาร ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้บริหารมีความพร้อม และให้ความสำคัญ มีเพียงบางที่ไม่ได้ให้ความสำคัญเนื่องจากมุ่งเน้นการนำงบประมาณไปใช้ในการพัฒนาพื้นที่ และไม่มีการจัดสรรงบประมาณในการจัดทำแผนที่ภาษี รวมทั้งกลัวว่าจะเสียคะแนนนิยมจากประชาชน แต่ถ้าหากกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างถูกบังคับใช้ ผู้บริหารก็พร้อมให้การสนับสนุน

1.2) ด้านงบประมาณ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่างบประมาณไม่เพียงพอในการดำเนินงานทางด้านภาษีเพราะงบประมาณส่วนใหญ่ได้ถูกนำไปใช้ในการสร้างถนนหรือด้านอื่นๆ และบางที่มีความเห็นว่าการนำงบประมาณไปใช้ในด้านภาษีไม่ได้เป็นการพัฒนาท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ บางที่ยังมีความเห็นว่าหากกฎหมายเกี่ยวกับภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างถูกบังคับใช้อย่างเป็นทางการ ก็จะสนับสนุนงบประมาณเพิ่มเติม

1.3) ด้านพนักงานจัดเก็บภาษี ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าพนักงานจัดเก็บภาษียังไม่มีเพียงพอ ผู้บริหารไม่ได้ให้การสนับสนุนงบประมาณในการจ้างพนักงานเพิ่ม พนักงานที่มีอยู่ไม่มีความรู้ในเรื่องของภาษีที่ดิน จึงควรที่จะมีการจัดอบรมให้พนักงานมีความรู้เกี่ยวกับภาษีที่ดินเป็นการเพิ่มเติม

1.4) ด้านเครื่องมือในการจัดเก็บภาษี ส่วนใหญ่มีความเห็นว่ายังขาดแคลนอุปกรณ์ในการจัดเก็บภาษี ไม่มีเครื่องมือในการจัดเก็บภาษี งบประมาณส่วนใหญ่ถูกใช้ไปในการสร้างถนน หน่วยงานจึงควรสนับสนุนเครื่องมือสมัยใหม่เพื่อใช้ในการจัดเก็บภาษี

1.5) ด้านการประชาสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าได้มีการประชาสัมพันธ์ภาษีในท้องถิ่นเป็นประจำไม่ว่าจะเป็นแผ่นพับ หอกระจายข่าว เสียตามสาย แต่สำหรับภาษีที่ดิน ยังไม่ค่อยมีการประชาสัมพันธ์เนื่องจากต้องรอการบังคับใช้กฎหมายเสียก่อน และผู้ปฏิบัติงานยังขาดความรู้ ยังไม่ทราบขั้นตอน ระเบียบปฏิบัติ และไม่ทราบว่าให้นำกฎหมายที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมาเริ่มใช้เมื่อใด

1.6) ด้านการบริการ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีความพร้อมในการให้บริการ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการนอกพื้นที่ การให้ชำระเงินผ่านบัญชีธนาคาร การจัดทำโครงการภาษีเคลื่อนที่

2) ปัจจัยอื่นๆ ภายในหน่วยงานที่ส่งผลต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ การจัดฝึกอบรมเรื่องกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้กับพนักงาน การจัดทำแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สิน การประชาสัมพันธ์เรื่องกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้ประชาชนได้ทราบล่วงหน้า การได้รับความร่วมมือและการมีส่วนร่วมจากประชาชนในพื้นที่การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และผู้บริหารต้องให้ความสำคัญและสนับสนุนการจัดเก็บภาษีที่ดิน

การอภิปรายผลการวิจัย มีดังนี้

1.ระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยอภิปรายว่าเนื่องจากกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างยังไม่ได้มีการบังคับใช้ จึงทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่ทราบถึงรายละเอียดของกฎหมายและทำให้ไม่ค่อยมีความชัดเจนในการจัดเก็บ ซึ่งมีความสอดคล้องกับการศึกษาของจิรินทร์ เทศวานิช และคณะ(2552) ที่ได้ศึกษาเรื่อง โครงการประเมินการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างรูปแบบใหม่และผลกระทบต่อการใช้ที่ดิน พบว่ารัฐบาลควรเร่งรัดและสร้างความชัดเจนในการออกกฎหมาย และนำกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างออกบังคับใช้

2. การเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทในจังหวัดอุบลราชธานีพบว่า

2.1 ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลตำบล เทศบาลตำบลกับเทศบาลเมือง และเทศบาลตำบลกับเทศบาลนคร มีความพร้อมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.2 ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาลนคร และเทศบาลเมืองกับเทศบาลนคร มีความพร้อมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ทั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายว่าเนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภท จะมีความพร้อมในการจัดเก็บภาษีแตกต่างกัน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ มีความเป็นไปได้

ว่าจะมีความพร้อมมากกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก และในทางกลับกันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ก็มีความเป็นไปได้ว่าจะมีความพร้อมมากกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ หรือทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ต่างก็มีความพร้อมเท่ากัน ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งควรที่จะมีการเตรียมความพร้อมอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นทางด้านบุคลากร สิ่งอำนวยความสะดวก และระบบการจัดเก็บ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความสอดคล้องกับการศึกษาของจิรินทร์ เทศวานิช และคณะ(2552) ที่ได้ศึกษาเรื่อง โครงการประเมินการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างรูปแบบใหม่และผลกระทบต่อการใช้ที่ดิน พบว่าองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นมีความพร้อม ถ้าได้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน จัดทำฐานข้อมูล แผนที่ภาษี และทะเบียนทรัพย์สิน

3.ระดับการศึกษา และระดับอายุงานไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ผู้วิจัยอภิปรายว่าเนื่องจาก กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างยังไม่ได้ถูกบังคับใช้ และเป็นความรู้ใหม่ ดังนั้น ไม่ว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีระดับการศึกษา หรืออายุงานต่างกัน ก็ต้องเริ่มศึกษาความรู้เกี่ยวกับกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเหมือนกัน จึงทำให้ระดับการศึกษา และอายุงานไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

4.การสนับสนุนของหน่วยงานมีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้ จากการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์เนื้อหาพบว่า การสนับสนุนของหน่วยงานโดยเฉพาะผู้บริหาร งบประมาณ อัตราค่าจ้าง และเครื่องมือในการจัดเก็บภาษีมีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ผู้วิจัยอภิปรายว่าปัจจัยดังกล่าวมีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษี เพราะผู้บริหารจะต้องมีการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนในการจัดเก็บภาษี งบประมาณและอัตราค่าจ้างต้องมีเพียงพอเพื่อการจัดเก็บภาษี และเครื่องมือในการจัดเก็บภาษี ต้องมีความทันสมัยสำหรับการจัดเก็บภาษีด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย มีดังนี้

1.ข้อเสนอแนะสำหรับการบริหารจัดการ

1.1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานีควรมีการเตรียมความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างอยู่เสมอ ไม่ว่ากฎหมายดังกล่าวจะถูกประกาศใช้หรือไม่ก็ตาม เพราะการเตรียมความพร้อมจะทำให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพในการจัดเก็บภาษีได้มากขึ้น

1.2 ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง เพราะการสนับสนุนจากผู้บริหารจะทำให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความพร้อมในด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านงบประมาณ ด้านพนักงานจัดเก็บภาษี ด้านเครื่องมือในการจัดเก็บภาษี ด้านการประชาสัมพันธ์ และด้านการให้บริการ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ควรศึกษาประเด็นความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างอีกครั้งในช่วงที่กฎหมายได้ถูกประกาศใช้ ซึ่งจะทำได้ข้อมูลที่ครบถ้วน และทันสมัยใหม่มากขึ้น

2.2 ควรศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับระดับความรู้ความเข้าใจในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดอุบลราชธานี

2.3 ควรศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของประชาชนในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีต่อการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

2.4 ควรศึกษาความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอื่นๆ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกับจังหวัดอุบลราชธานี

บรรณานุกรม

เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม. (2546). การคลังว่าด้วยการจัดสรรและการกระจาย. พิมพ์ครั้งที่ 8.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

โกวิทย์ พวงงาม. (2552). การปกครองท้องถิ่นไทย: หลักการและมติใหม่ในอนาคต. พิมพ์ครั้งที่ 7.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.

จรัส สุวรรณมาลา. (2541). ปฏิรูประบบการคลังไทย: กระจายอำนาจสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น.

กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

จรัส สุวรรณมาลาและคณะ. (2547). นามานุกรมนวัตกรรมท้องถิ่นไทย ประจำปี 2547. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์คุรุสภา.

จรินทร์ เทศวานิช และคณะ. (2553). โครงการประเมินการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

รูปแบบใหม่และผลกระทบต่อการใช้ที่ดิน. วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช, 23(1), 47-59.

ธเนศวร เจริญเมือง. (2544). 100 ปีการปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440 – 2540. กรุงเทพฯ:

โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.

_____. (2551). ทฤษฎีและแนวคิด: การปกครองท้องถิ่นกับการบริหารจัดการท้องถิ่น

(ภาคแรก). กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.

นิชิวรรณ โทวรรณ. (2549). ความพร้อมในการนำ(ร่าง)พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูก

สร้างมาบังคับใช้ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลแม่สะเรียง. การค้นคว้าแบบอิสระ

ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นันทวัฒน์ บรมานันท์. (2552). การปกครองส่วนท้องถิ่น. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.

ปกิต แพร่ชินวงศ์. (2552). ปัญหาบางประการในการนำภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมาแทนที่ภาษี

โรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมาย

ภาษี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พรศรี ลำลี. (2553). ศักยภาพในการจัดเก็บรายได้ภาษีท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลลาดหลุม

แก้ว อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี. รายงานการศึกษาดูงานอิสระปริญญารัฐ

ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น

มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เรณู สุวรรณ. (2553). ศักยภาพในการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองสรวง อำเภอ

หนองจาง จังหวัดอุทัยธานี. รายงานการศึกษาดูงานอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตร

มหาบัณฑิตสาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น

มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วสันต์ เหลืองประภัสร์. (2547). สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย เรื่อง การคลังท้องถิ่น.

กรุงเทพฯ: ชรรมาพรเส.

_____. (2547). สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย เรื่อง ภารกิจหน้าที่องค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: ชรรมาพรเส.

วีระศักดิ์ เครือเทพ. (2548). การบริหารภาษีอากรและรายได้ของรัฐ: หลักการและแนวปฏิบัติ

สำหรับนักรัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2550). คู่มือการเสริมสร้างสุขภาพทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.

กรุงเทพฯ:สถาบันพระปกเกล้า.

วัลลภ ลำพาย. (2551). เทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศรีประไพ คำสุพรหม. (2552). การเพิ่มศักยภาพในการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลนครอุดรธานี.

รายงานการศึกษาดูงานอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง

ท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วารสารการเมืองการปกครอง

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 กันยายน 2557 – กุมภาพันธ์ 2558

ประชาสังคม – การบริหารท้องถิ่นและการปกครองท้องถิ่น -
นโยบายของรัฐ

ศุภลักษณ์ พินิจภูวคณ. (2550). คำอธิบายภาษีท้องถิ่น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดียนตุลา.
สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง. (2554). ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง: ภาษีเพื่อท้องถิ่น. สืบค้นเมื่อวันที่
25 กันยายน 2554, จาก http://www.fpo.go.th/land_tax/home.html.

อุดม ทุมโฆสิต. (2552). การปกครองท้องถิ่นสมัยใหม่: บทเรียนจากประเทศพัฒนาแล้ว. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: แชนท โฟร์ พรินต์.

อมรลักษณ์ แดงเจริญ. (2554). การพัฒนาการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลหอมศีล.
รายงาน การศึกษาอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง
ท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.